

érdeklődő, akkor pár szokásos hazugság után – megbeszéli a feleségével, stb., stb. –, sietve elkotródott. Ráadásul szárnyalt a tőzsde, mint a himnusz, emiatt pedig a lakások leestek, akár a rohadt alma ősszel a fáról.

De végre ránk mosolygott a szerencse. Ötvenévesen meghalt Robi, egy lakástalan rokonlány apja. Robi, a kékbuszsofőr arról volt híres, hogy fénykorában egy este anyyira részeg volt, hogy a szappant szalonnának nézte, és komótosan szeletelve, hagymakarikákkal, zsömlével fogyasztotta. Az sem zavarta, hogy egyre jobban habzott a szája. Alig volt harminc akkor, úgyhogy mostanra már semmi meglepetést sem okozott a korai kimúlása. Honnan-honnan nem, kicsinyke vagyont hagyott a lányára, aki így hirtelen vevő lett a mi panelunkra. Részletfizetés isadtunk neki, úgyhogy a lány legnagyobb öröme a lakástulajdonossá lépett elő. Nem irigyeltem. Az ingatlant, amit anyósoméknak majdnem negyven éven át laktak, szinte a romjaiból kellett feltámasztani. Amikor végre elkészült, a feleségemet is meghívták a lakásavatóra. Lánykorában valamikor ő is lehúzott itt tíz évet először a bátyjával egy szobában, majd velem egynéhányat. Micsoda szép napok voltak! Emlékszem, egyszer éppen a nászéjszaka főpróbáját tartottuk, amikor bekopogott a szomszédasszony:

– Elnézést a zavarásért, Editke! Ne haragudjon, de friss májat kaptam! Nézze, milyen szép! – és kezdte az ágy mellett kicsomagolni a zsírpapírból a véres lét eresztő hatalmas ínycsészt.

Érthető volt tehát a feleségem kíváncsisága, hogy mi lett a régi otthonából. Alig lehetett ráismerni: a felesleges ajtókat kidobták és boltívvel helyettesítették, végre nem mállott a tapéta mindenütt, eltűntek a szagok, és a kilukasztott ülőkéjű régi irodai szék a vécészsze fölül. Mivel anyósomnak az utolsó időben túl alacsony volt a hideg porcelán, ezzel magasította meg. Éppen abban a

szobában jártak, ahol Nusika néni húsz éven át feküdt a sezlonyon, lábbal az ablaknak, egyfolytában bírálva Palit és dirigálva neki, és ahol három évig küzdött a melllevéttel és a tüdőrákkal, amikor:

– Nézd már, mi ez a fekete itt! – szólt hirtelen a rokonlány anyja, és odalépett az ablak előtt leomló rózsaszín tüllfüggönyhöz. Egy hatalmas fekete lepkét rebtentett fel a keze. Az érzékeny állat ijedten nekiröpült az egyik lámpakörteinek, de megégethette magát, mert lepattant róla, mint a puskagolyó. Visszarepült az ablakhoz, és most a tüllfüggönyön kezdett kétségbeesetten föl-le repkedni, kerepelni a szárnyaival. Edit dermedten nézte: Nusika haragszik! Ingerlik a betolakodók, akik el akarják foglalni a helyét. Micsoda életerő! A síron túli uralom. A hatalom akarása! A háziak persze mit sem tudtak erről a metafizikáról, és rövid úton agyonütötték. Kár volt érte. Sajnos nem láttam én se, pedig egyedül nekem van némi érzékem a komoly dolgokhoz. Mindenben jelet látok ugyanis a magam tamáskodó módján. A többiek csak ösztönlények. Megelégszenek a füzetes, kolportált jóhírral, az utcán térítgető öregasszonyok ijesztgetésével, az örök halállal és a tűztoval, amelybe Jézus kergeti majd a harag napján a magamfajta kecskeszakállas utánzatokat. Pedig én nem vagyok nagyigényű. Nem is vágyom arra, hogy a kiválasztott száznegyvenégyezer között uraljam az eget és a földet Jézus jobbán. Nekem elég lenne egy lepkényi öröklét is valami kozmikus függönyön. Istenemre! Nekem nincsenek gyerekeim, de ha lennének, és már unokákkal is megajándékoztak volna, és egy kis aranyfürtös a térdemen ülve azt kérdeznék:

– Mondd, nagypapa! Mi az élet értelme? Hogyan tudnád úgy elmondani, hogy én is megértsem?

Akkor azt mondanám neki ravaszokos mosollyal, gonoszokodva:

– Lepidoptera Negra, arany csillagom!

SZIGETI LAJOS

Versenyfutás

*Nem mérem részidőm,
nem nézek hátrafelé,
távolodik a cél,
véghajrá, ami jön
szembe – új táj, az ég,
minden összemosódik,
visszaszámlál a szív –*

görbéit befutja mind.